

Алекс Попов

Островът на човека

Островът на човека (Вярвам в... Бъдещето на...)

I.

Сава се гърчеше на пода, а върху му се сипеха ударите на мъжете от Униформените Отряди за Сигурност (УОС). Той знаеше, че дълго няма да го бъде ако продължават така, но пък ако кажеше само една дума в знак на протест... щеше да е последната му. Той просто скимтеше и се гърчеше.

Вече бяха минали 11 минути, конференцията на ФСХ още не бе започнала. Мит започна да нервничи... Смут също. Това никога преди не бе се случвало и Мит остана много учуден от тишината... Смут пък от шума, който му се стори, че чу преди малко. Може би са отложили конференцията поради мерки за сигурност с персонална поща и него са забравили... Невъзможно. Може да е малка риба в организацията, но в нея всички са равни по отношение на Информацията. Или пък... Невъзможно. Та това е абсурд. Мит пак се размърда неспокойно... Смут също. Проклетото куче или е пипнало някоя бълха или пак го притеснява нечие мише присъствие. Та това куче не мърда от едно място по няколко дни (самото олицетворение на Мързела и Апатията). Но бълхи отдавна не съществуват, а последната (и първа) мишка, която Мит видя беше с краката нагоре (и освен това тогава беше 7 годишен), но това не попречи на Смут да се държи далеч от мястото, където гадинката беше хвърлила топа, цяла седмица.

„Дезинфекционна“. И още е жив („... добре – яко копеле излезе, Сава, яко копеле!“). Ако остане жив само още 1 час вероятно пак ще се запознае с някой привични за живота явления (като например Омраза, Гняв, Болка).

...О не, пак се започва...

Две секунди по-късно Мит беше в тунела и мъкнеше Смут за ушите към най-близкия видеофон (намиращ се само на някакви си 7 километра). В тунелите не бе влизал доста отдавна и се страхуваше, че ако се изгуби скоро нямаше да види видеофон (може би никога вече), но пък ако се беше забавил само още малко... кой знае. Може пък Смут просто да се е събудил от постоянната си летаргия.

Взрив отзад. Не Смут определено е бил уплашен до смърт (всъщност кучето беше създадено именно заради това – да чува Опасността – заради себе си и заради господаря си). Слава Богу, че не го пренебрегна. Но какво по дяволите се е случило с ФСХ...

Беше тъмно, толкова тъмно, че не можеше да разбере дали очите му са затворени или не. Хубавото беше, че бе издържал боя и „формалните“ процедури... И БЕШЕ ЖИВ!!! Мозъкът му в момента не функционираше беше зациклил, за да си почине малко (... циклеше на „УБИЯ“). Важното е, че беше жив сега основната му цел беше да продължава да живее, а второстепенната да се добере до компютър... рано или късно.

II.

Дотук добре. Сега само трябваше да провери... да набере номера и да провери. Но той дори не докосна скенера на отпечатъци (отговарящ за коректното заплащане на услугата). Ако го направеше щеше да е по-лошо отколкото да извика с пълно гърло „Ето ме! Това съм аз! ЕЛИАТЕ МЕ ХВАНЕТЕ!!!“. Ех, ако само се бе сетил да помъкне и SC36-to (SC36<=>Sofia Center 36 NetSerf 801886DMX1,9 Trade Mark of IBM-Intel Corp.). Нищо, ... е ще трябва да си припомни стария занаят. Прекалено грубо е, но си струва да опита. Значи... трябваше му част от шибания видеофон.

30 секунди по-късно видеофона бе изкормен, изтърбушен и... останал само на по-ловина. В същият този момент Мит прикачваше една набързо скалпена плетеница от биочипове към една инфрачервена камера в ЦУМ, докато Смут всяваше смут сред клиентите на магазина забавлявайки се с гонещият го „Робот за Услуги на Гражданите“ от щанда за микрокомпютърни системи (в който Мит си имаше малко работа). Когато Смут стигна до стълбището внезапно спря да обръща внимание на робота и затича спокойно до краката на тинейджер носещ черен сак на Sillicon, докато покрай тях „на 4-та“ мина запъхтян мъж от охраната с униформа на УОС.

Времето беше прекрасно. Онова спокойно пролетно време, в което майките държат дистанционното в ръка и бавно се разхождат след плъзгащата се на 30тина см от земята бебешка количка. Слънцето пари лицата, а неоозонният купол над 19 милионния град е по прозрачен от всякога. В Борисовата градина всичко се е раззеленило и паркът изглежда така сякаш си в гората на някоя планина по времето, когато слънцето и дъждът все още не са представлявали опасност за живите същества на планетата. Всички бяха усмихнати и доволни от това, което имат, дори Смут спеше усмихнат, но не беше такова положението с Мит. Терминалът, който беше сглобил след като открадна и един преносим видеофон, който прикачи към вече задигнатия РС, мълчеше упорито. Беше изчезнало всичко – конференции, файлове, пощи та дори и видеофонните номера на членовете на ФСХ. Единственото, което бе останало от нелегалната организация гигант бяха тайните канали за свързка, но на „входовете“ им имаше повече датчици от обикновено, което смути Мит и той не посмя да ги използва. Оставаше му само едно : да потърси Сава –

единственият човек, който Мит знаеше къде точно може да намери. Той стана прибра терминала и скрита безцеремонно Смут (Кучето, което само преди 3 часа му бе спасило живота). Горкият рунтав пес се надигна лениво и се затътри след господаря си. Той все още не знаеше, че отива в Бункера най-прокълнатото и преебано от забравата (и може би единствено по рода си) място в града (в същност само входа се намираще в града). Убежището за всеки Обречен (включително плъховете и може би бълхите).

Беше ден, когато Сава се събуди (сега съжаляваше, че го е направил тъй като не можеше да не се запита дали в ада би боляло повече?!). Осветлението беше запалено. Топката окървавено месо и парцали сгърчена в ъгъла на килията не го виждаше, защото не можеше да отвори очите си, но усещаше, че от време на време по някой лъч преминава през обезобразените (почти бивши) зеници. Беше му студено, толкова студено, че чак се тресеше, а това му костваше още толкова болки. Но пък студът опресни съзнанието му и сега той се опитваше да установи причините, поради които беше все още жив... трудничко намираще такива. Опита се да се размърда и пак съжали. Най-вероятно стенанията му накараха надзирателя да отвори вратата. Сава знаеше, че ако започнат отново да го бият няма да издържи и 10 минути. Но вместо това получи купичка с нещо димящо в нея и нечия ръка със студен мокър парцал започна да чисти внимателно засъхналата кръв от лицето му. Когато то придоби пак човешки вид мъжът домъкна одеялото от отсрещната страна на килията и го зави без да се опитва да го мести на „леглото“ (хамак от полирани метални вериги). После тихо излезе без да каже нищо. След като посвикна с болката Сава се надигна малко и изпи изстиналата храна. След няколко часа сън се чувстваше доста по-добре, но все още болката не му даваше мира. Спомените му започнаха да се изясняват... имаше стая – тъмна стая – терминалът му беше включен (той постоянно си стоеше включен), чакаше... чакаше директната връзка... в ФСХ беше обявена тревога предишния ден... бяха открили хипно-предател в организацията. Беше обявено всеобщо задължително „Събрание“ за следващият ден. Но терминалът така и не бе пипнат, още 4 минути преди началото на конференцията стената пред Сава се превърна в огън и бетонни отломъци. Той все още не бе изгубил съзнание когато през дупката влязоха УОСи със заредени електрокамшици, които веднага започнаха да използват по предназначение. След това го хванаха за краката и го помъкнаха към черната бронирана кола, чакаша само на 30тина метра от входа на сградата. Сава успя да види още един

нещастник, когото мъкнеха към колата преди всичко да се превърне в пурпурна мъгла.

III.

Входът както обикновено бе затворен. Синята плазмена решетка и дебелата сигурно към метър и половина стоманена врата изглеждаха доста голямо препятствие към Отвѣд. А малката клавиатура, зад капака с надпис „Само за Оторизиран Персонал“, беше ключът към мощната преграда. Тя искаше само някакви си „Име за достъп“ и ... "Парола" едното беше произволно голямо а другото някакви си 36 символа. Малко бяха хората обаче, които знаеха, че те са написани върху капака, но така, че да могат да ги четат само определени хора (всъщност „хората“ бяха хакери, фрикъри, и всякакви други „типчета“, членове на ФСХ). Мит извади от пазвата си малък медальон-плочка, който постави върху капака и на плочката с бледи петна се оформиха два низа от сим-воли – „Бунт“ и „GEO3K760OW12KMFDM03G3YEE8862J092BNPR“. Мит набра първо единия, а след това и другия. Решетката се стопи а вратата се отвори широко. На дисплея над малката клавиатура се появи надписа „Броене:“ и бавно намаляващи числа започнали от 12. Толкова бяха секундите дадени на „Оторизираното лице“ да премине през преградата. Мит и Смут го направиха.

Сега за Сава беше периодът на „Въпросите на които не може да се даде отговор“. Един от тях беше как бяха разбрали какъв е. Знаеше че има сериозна причина да е тук – беше член на ФСХ – техно партизани-те – едната от двете групировки(забранена от закона още със създаването и преди 14 години)борещи се срещу политико-социалната система наречена Самоуправляем Град не само с думи(т. е. както законните организации). Другата беше ... е, всъщност никой не знае коя е. Тя дори няма име. Но пък има доста добър оръжеен арсенал. Терористи, които нападат, унищожават и се скриват. Те нямаха искания, нямаха политика и не получаваха нищо за това което вършеха – анархисти и нихилисти. Просто създаваха много главоболия на Градския Съвет и УОС (военно-полицейската организация контролираща реда в Града). ФСХ също не жалеше Съвета, но тя приличаше по скоро на древната ИРА – имаше си искания, вътрешни закони, политика, но взривяваше своите „бомби“ в областта на висшите технологии и отвлечаше информация(най-вече жизнено важната за управниците). Как я отвлечаше ли? Ами „достига-ше“ до нея, преместваше я някъде, където Съвета да не може да я намери, поставяше исканията си и определяше срок на изпълнението им.

След като изтече я унищожаваша(безвъзвратно). ФСХ имаше около 4000 членове управлявани от 11 Водачи. Сава беше съветник по въпросите на Проникването на един от Водачите.

... Ако само имаше терминал сега ... би си изяснил всичко и би се измъкнал оттук(след като разбира се отмъсти хубавичко за стореното му), но да получи достъп до такъв той не се и надяваше. Вероятно тук щеше и да си изгние.

IV.

Смут се въртеше и душеше неспокойно, но не както в деня на „Гоямото Измъкване За Една Бройка От Касата с Лайна“. Това беше що годе добър признак. Нищожното осветление, миризмата на изгнило и стичащата се от всякъде вода напомняха за средновековните инквизиторски ями, но всъщност това бяха просто старите като света подземия на София – обичайни за градостроителството от края на 20 и началото на 21 век. ФСХ бе направила частичен план на тези смърдящи останки от миналото с цел да укрива там нелегалните си (предимно загазили с УОС) членове. Всеки от които имаше картата на тунелите, но малко бяха тези, които я изучаваха подробно (всъщност повечето не я и поглеждаха през живота си). Мит често слизаше тук заради Сава, но познаваше само пътя, по който се стигаше до Леговището(малка стая вероятно използвана в миналото от работниците по поддръжка). Сава имаше доста проблеми с властите заради работата, която вършеше (т. нар. Проникване), а Мит го снабдяваше с провизии когато беше долу. Обикновено му трябваша по около 75 минути, за да стигне, но този път се забави заради песа(Смут никога не бе слизал с господаря си). След час и половина уморително ходене из вода(а може би не точно вода) те стигнаха до полузатрупания вход. Мит надникна вътре предпазливо и остана едновременно и доволен и разочарован тъй като нищо не му отхапа главата, но и Сава го нямаше. Е поне тук беше сухо, имаше слаба биофлуоресцентна лампа, а намери и малко храна и патрони за Чезера(малък цифров автоматичен пистолет „Ceser“111 стрелящ с магнезиеви куршуми със скорост 2048/s). Оръжието беше едно от нещата, които Сава ползваше най-често. В подземията се въдеха какви ли не мутанти – дори разумни. Понякога застрелваше и хора приличащи на диваци от каменната ера опитващи се да му отмъкнат храната или друго жизнено необходимо нещо. После с Мит ги изхвърляха в „Реката“ – един от тунелите, в които водата имаше доста силно течение, за да не вонят. Мит реши все пак да прекара нощта в убежището надявайки се приятелят му все пак да се появи. Той наля вода в лампата и слабата зеленикава светлина нашари стените със загадъчни сенки. Биолампите бяха едно от най големите изобретения на Техно Ренесанса – те съдържаха бактерии, които при размножаването си флуоресцираха и се нуждаеха единствено от вода, в която да го правят(добре регулираният им канибализъм спестяваше

проблемите свързани с промяната на количеството и изхранването им). Въпреки светлината обаче нито Мит нито Сава се чувстваха спокойни и с пълно право, макар да не подозираха, че след тази нощ ще се промени коренно живота и на двамата.

...Седеше пред 3DГАта и жадно поемаше красивите черти на жената, с която тихичко разговаряше. Това нежно създание опияняваше събеседника си не само с телесния си чар, но и с острия като бръснач ум, който все по-често успяваше да подбие доводите му. Но последните две изречения, които бе казал очевидно я учудиха и объркаха. Лицето и направи странна гримаса след, което се отпусна и усмихна... миг по късно на мястото му се намираше грубо и озлобено мъжко лице което крещеше с неимоверна сила. В същият момент светкавично от екрана излетя контурна ръка, като че дошла от кошмарите на дърен създател на виртуални реалности и сграбчи в бетонната си хватка шията му. Не по-бавно той се озова изсмукаан в монитора и с метален звън захранването изчезна, а с него и Сава...

Стресна се и се събуди. Уплашен и потен той се огледа озадачено и не след дълго си спомни къде всъщност беше. В този момент надзирателят тъкмо отделяше ръката си от дръжките на затръшналата се само преди миг зад него метална врата. Слава Богу просто бе сънувал... сърцето му се поуспокои и той се надигна доколкото смъдящите му стави позволиха.

– От кога съм тук? – попита той с дрезгав и по нищо не приличаш на предишният му глас стон.

– Почти 4 денонощия. – отвърна спокойно надзирателя. – През по-голямата част от времето обаче беше в лечебния автомат. Хубаво те бяха пообработили. Даже ги мъмриха защото още не си бил осъден. Как си сега?

– По-добре. – отвърна неуверено Сава – Ти кой си?

– Аз ще съм твой надзирател, адвокат и санитар. Все още имаш нужда от медик, но сега в машината има друг човек.

– Защо не са ми осигурили електронен адвокат?

– За да не успееш да се измъкнеш синко. Той може да докара работата до „Липса на доказателства“, което означава, че си невинен и разбира се свободен.

– Сега никой не е свободен... освен може би терористите. Но те са варвари, за какво им е свобода?!

– Май не познаваш добре терористите, а момче? Виждал ли си някога терорист?

– Не, но това, което вършат е абсолютно безсмислено. Даже се чудя за какво го правят. – отвърна Сава със същия спокоен и дрезгав глас.

– За да се прикриват момче... за да се прикриват. Донесъл съм ти малко храна. Беше топла, но пътят до тук е дълъг. Никак няма да ти е лесно да избягаш. Особено щом не познаваш терористи...

– Че може ли да избяга някой от Затвора? Тези неща са се случвали за последен път преди техно ренесанса. – скептично отговори Сава.

– О да, такава е официалната версия, но в момента в Затвора няма нито един терорист. А само преди месец хванаха двама, седмица по-късно ги осъдиха на смърт и тъкмо да ги сработят... хоп и ги няма. Изпариха се. Говори се че имат вътрешен човек сред нас... кой знае може и да е вярно. Но досега не са разбрали нищо от тях. Те или умират или се чупят.

– Значи имам шансове? – попита полу затворени в недоверчива гримаса очи Сава.

– Съжالياвам момче, но оттук са бягали само терористи, а ти каза, че не познаваш такива. Дай сега да поговорим за нещо по-сериозно. Първо ми разкажи как и при какви обстоятелства те заловиха...

Мит не заспа, но се правеше на заспал с готов за стрелба Чезер. Така евентуалните му врагове щяха да са по-малко предпазливи и предимството на изненадата щеше да е на негова страна. И не съжالياваше, че го е направил защото само два часа след полунощ през една цепнатина в стената срещу Скривалището се измъкна лигаво черно същество с издължено тяло и гладка неокосмена кожа. Когато се намираше само на 4–5 стъпки от Смут то захапа два куршума, които прогориха вътрешностите му там където заседнаха. Мит с погнуса го изхвърли от стаята. До сутринта нямаше проблеми освен, че „нещо“ отмъкна трупа нанякъде (с което само спести черната работа на Мит).

Сава все още го нямаше и след като разните твари не ги беше страх да се приближат явно въобще не е идвал наскоро тук. Мит нахрани песа и себе си обилно, след което натовари в една раница храна и разни други дреболии, окачи автомата на рамото си и напъха някакъв стар нож в гумените ботуши, които явно някога са принадлежали на Сава. След това се измъкна през вратата поогледа се и хвана посоката водеща извън Града. Надяваше се да намери някое старо превозно средство и по релсите му да стигне до съседният Град. Така щеше да има някакви шансове да оцелее. В новото общество щеше да е незаконен, но с помощта на хубав терминал нещата щяха да се променят.

Следва продължение (чакам да ми дойде Музата :-))

С удоволствие ще прочета всяко ваше предложение за по-натъжното развитие на действието. Драскайте в BG_CULTURE!!!

Best Regards Alex Popov <lt; CPR >gt;

PS: 1. Не отговарям за правописа и т.н. :-)))

2. Това си го „обработвах“ на редактора на добрия стар РСТ v.5.0 :-)))

КРАЙ

© Алекс Попов

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/19>]